

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Νέο Μαρτυρολόγιο

Ὁ Ἅγιος Ὁσιο-Νεομάρτυρ Σταῦρος, ὁ ἐν Θερμῇ τῆς Λέσβου*

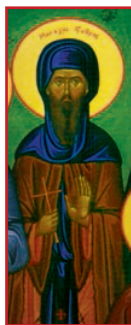
† 14η Αὐγούστου

Στὸ Συναξάρι καὶ στὶς Ἀκολουθίες Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης τιμῶνται καὶ μνημονεύονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὅλοι οἱ σὺν αὐτοῖς μαρτυρήσαντες Ἅγιοι. Συμπεριλαμβανομένων ὅσων Χριστιανῶν ἐμαρτύρησαν τὸν καιρὸ ἐκεῖνο τῆς Τουρκοκρατίας στὴν καταστραφεῖσα Μονὴ τῶν Καρυῶν στὴν Θερμὴ τῆς Λέσβου.

Ἔνας ἐξ αὐτῶν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων εἶναι ὁ Μοναχὸς Σταῦρος, ὁ ὁποῖος ἀνήκε στὴν συνοδεία τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς, τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ...

Πρὶν εἰσβάλουν οἱ Τοῦρκοι στὴν Μονή, τὴν Μεγάλῃ Ἑβδομάδα τοῦ 1463, ὁ Ἅγιος Ραφαήλ μετὰ τὴν Ἀκολουθία τῶν Ἁγίων Παθῶν καὶ τὰ Δώδεκα Εὐαγγέλια, ἀνεκοίνωσε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνοίξουν τὴν Κρύπτη τῆς Μονῆς, γιὰ νὰ κρύψουν τοὺς πνευματικοὺς θησαυροὺς, διότι οἱ Τοῦρκοι ἀπειλοῦσαν ὅτι θὰ καταστρέψουν τὸ Μοναστήρι, νομίζοντας ὅτι ἐκεῖ ἐκρύβοντο οἱ Θερμιῶτες ἀντάρτες.

Τὴν Μεγάλῃ Παρασκευῇ, στὶς 6 Ἀπριλίου, ὁ Ἅγιος Ραφαήλ εἶχε δώσει ἐντολὴ στὸν Μοναχὸ Σταῦρο καὶ στὸν ἐπιστάτη τῆς Μονῆς Ἀκίνδυνο νὰ ἀπομακρυνθοῦν στὸ βουνό, στὴν σπηλιὰ τοῦ Γέροντος στὴν Παντέρα καὶ νὰ γυρίζουν γιὰ τὴν Ἀνάστασι.

Τὸ δειλινὸ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου πλησίασαν τὴν Μονή. Ἐνας βοσκὸς τοὺς εἶπε νὰ μὴν πᾶνε στὸ Μοναστήρι γιατί γίνεται χαλασμός... Ἐμειναν γύρω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι κρυμμένοι, προσπαθώντας νὰ δοῦν τὰ ὅσα συνέβαιναν. Ἀδιόρατα ἔφθαναν στὰ αὐτιά τους τὰ βογγητὰ καὶ οἱ στεναγμοὶ τῶν πόνων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Ὁ Ἀκίνδυνος συγκρατοῦσε τὸν π. Σταῦρο, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ πάει καὶ αὐτὸς μέσα στὸν χαλασμό. Παρέμειναν ἐκεῖ ἄυπνοι, ἀτάιστοι, λιγωμένοι ἀπὸ τὸν πόνο. Τὴν Λαμπροτρίτη ἔρχονται δειλὰ στὸ Μοναστήρι καὶ ἀντικρίζουν τὴν φρίκη. Τοὺς Ἁγίους κατακρεουργημένους καὶ τὸ Μοναστήρι καμένο. Δίπλα σ' ἓνα σωρὸ ξεσκισμένες σάρκες ἦταν γονατισμένη ἡ Ἀγγελικὴ ἡ Μαραγκίνα μαζὶ μὲ τὴν δεκάχρονη κόρη τῆς Βασιλικούλα, ποὺ τοὺς διηγοῦνται τὰ ὅσα ὑπέστησαν οἱ Ἅγιοι.

Ἀφοῦ ἔθαψαν τοὺς Μάρτυρες, κρύφτηκαν ξανὰ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς σπηλιές ποὺ ὑπάρχουν στὰ γύρω βουνά, φοβούμενοι τοὺς Τούρκους. Στὴν σπηλιὰ τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ, τὸ ἀσκηταριό, ὅπως τὸ λέγανε. Ἐχοντας ἐκεῖ γιὰ φρουρὸ ἓνα σκυλί, τὸν Πυρρίχη, καὶ μιὰ κατσίκα τοῦ Μοναστηριοῦ, τὴν Ρούστα, ποὺ ἦταν τὸ μόνο ζωντανὸ ποὺ γλίτωσε ἀπὸ τὴν μανία τῶν Τούρκων καὶ τώρα μὲ τὸ γάλα τῆς ἔτρεφε τοὺς δύο αὐτοὺς κατατρεγμένους Χριστιανούς.

Ὁ π. Σταῦρος ἦταν τρυφερό, ἀθῶο παιδόπουλο. Παιδευμένο καὶ ὀρφανό. Τὴν ἡμέρα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος πῆγε κάτω στὴν Θερμὴ νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς Χριστιανούς. Θέλησε νὰ μαζέψῃ τὸν κόσμον νὰ τοὺς ἀγιάσῃ. Ἐπέμενε: «Δὲν μπορῶ νὰ μὴν κατέβω στὴν Ἐκκλησία. Ἀλειτούργητη τόσον καιρό». Ἐτσι εἶπε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Θερμὴ, διηγεῖται ὁ Ἀκίνδυνος. Εἶχε ξαναπάει τὴν Πεντηκοστή. Κανεὶς δὲν νοιάστηκε τότε νὰ τὸν ὑποψιαστῆ. Ὁ πᾶτερ Σταῦρος ἐμφανίστηκε στὸν δρόμον, κανεὶς δὲ νοιάστηκε. Ἦθελε,

λέει, νὰ πάῃ καὶ στὴν ψυχοθεῖα του νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὸν πόνο μας, καὶ τὸ μαρτύριον μας...

Ἦταν Δεκαπενταύγουστος καὶ τοῦ εἶπα τότε: «Μὴν πᾶς». Δὲν μ' ἄκουσε. Πέρασε, λέει, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία ὁ Ντόκτωρ Σβάϊτσερ, ἓνας Ἑβραιογερμανὸς πλανεμένος ἄθεος «ιατροφιλόσοφος», ποὺ πήγαινε στὴν Μονή, κουβέντιασε δῆθεν καὶ ὕστερα σπιούνεψε τὸ τί γινόταν στὸ Μοναστήρι. Αὐτὸς κατάδωσε στοὺς Τούρκους, ὅτι οἱ ἀντάρ-

τες εἶχαν καταφύγει ἐκεῖ καὶ εἶχε γίνει τὸ μακελειό. **Καὶ ὥσπου νὰ πῆς κύμνο** τὸ φούντωσε στὸν Ἀγᾶ, ὅτι ὁ π. Σταῦρος εἶχε κατέβει στὴν Θερμῆ. **Ἀπομεσήμερο** τὸν πιάσανε. **Τρεῖς** ἡμέρες στὰ μαρτύρια, γιὰ νὰ μαρτυρήση τοὺς ἀντάρτες. **Ἰδέα** γι' αὐτὰ δὲν εἶχε ὁ π. Σταῦρος. **Ἀπ'** ὅτι πάντως ἔμαθα, φαίνεται τὸν φούρκισε γιὰ καλὰ τὸν Ἀγᾶ: **«Μωρέ, μαρτύρησε πὺ κρύβονται οἱ ἀντάρτες!»**. **Τοῦ** κόψανε πρῶτα τὸ αὐτί. **Τὸ** δεξιό. **Τὴν** ἄλλη μέρα τὴν μύτη. **Τίποτα** ὁ π. Σταῦρος. **Παραμονὴ** τῆς Παναγίας τοῦ κόψανε καὶ τὸ λαιμό. **Συγχωρέθηκε** καὶ αὐτός. **Ἐ**τελευταῖος Μάρτυρας τῆς Θερμῆς. **Ἐ**μαρτύρησε, τὸν εἶδε ὁ κόσμος νὰ πεθαίνει. **Ἄ**εκα τουλάχιστο παλληκάρια τῆς Θερμῆς ὠρκίστηκαν νὰ ἐκδικηθοῦν.

«Τὸ βράδυ εἶδα στὸν ὕπνο μου τὸν π. Σταῦρο. **Καὶ** τὸν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ὁ Γέροντας νὰ τὸν ἀνεβάξῃ σὲ μιὰ πλατειά, πανύψηλη σκάλα. **Καὶ** ἐγὼ ζητιᾶνος τάχα στὸ κάτω σκαλί, σήκωνα τὰ μάτια νὰ τοὺς δῶ. **Καὶ** νὰ βλέπω ἕνα μεγαλειό...».

Στις δύο ἡμέρες ἡ Ρούστα μοῦ ἔφερε χαμπέρι. **Π**ήγαινε τακτικὰ καὶ ἀντάμωνε τὴν στάνη τοῦ Ἀγᾶ τῆς Θερμῆς. **Ἐ**κεῖ ἕνας γέροντας βοσκὸς ἀπὸ τὰ Πάμφιλα πὺ τὸν κράτησε ὁ Ἀγᾶς, συχνὰ σὰν εἶχε νὰ στείλῃ χαμπέρι, τύλιγε ἕνα χαρτάκι στὸ δεξιὸ κέρατο τῆς Ρούστας μας. **Π**ῆρα τὸ χαρτὶ καὶ τὸ διάβασα: **«Ἄ**ν δὲν ἔμαθες, ἔμακάρισε ὁ Σταῦρος, τὴν εὐχή του νὰ ἴχουμε. **Δ**ιὰ στόματος ρομφαίας, παραμονὴ τῆς Παναγίας. **Σ**ῶμα καὶ κεφάλι τὰ θάψαμε τὴν τρίτη μέρα ἐδῶ στὴν Θερμῆ, κακὴν κακῶς. **Σ**πολάτι...».

Γύρισα, κοίταξα τὸν Πυρρίχη. **Ἦ**ταν ἀκόμα μὲ τὰ αἵματα. **Τ**ὰ αἵματα τοῦ πάτερ Σταύρου, τοῦ καινούργιου Μάρτυρα. **Ἐ**κοψα ἕνα κουρελόπανο κι' ἀπόμαξα τὸ αἷμα ἀπὸ τὴ μουσούδα τοῦ Πυρρίχη. **Ἦ**ταν τὸ αἷμα τοῦ Σταύρου, πὺ τὸ ζωντανὸ εἶχε τόσο γενναία ὑπερασπιστεῖ. **Τ**ύλιξα τὸ κουρέλι, τὸ ἀσπάστηκα, καὶ τὸ κρέμασα στὸν κόρφο μου παραμάσχαλα. **Φ**υλαχτό... **Κ**ὶ ἄρχισα τὸν θρήνο...

(*) Βλ. <https://agioi-oi-kaliteroi-mas-filoi.blogspot.com/2022/03/14.html>. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

*Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῶ, τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰῶνων.*

Ἀμήν!